

faa meget mere klar, at man maa stille de to Ting ad, at man maa nøies med at standse det, der kan være Tale om at bevilge bagefter, og det er kun det, til Dækning for hvilket det høitæredede Ministerium ansvorer sin provisoriske Finantslov af 12te April. Det er altsaa Grunden til, at jeg ikke har kunnet deltage i denne Indstilling, der er gjort af Flertallet. Jeg tror, at denne Indstilling for det Første gaar helt uden om det, vi her skulle afgjøre, gaar helt uden om Sagen, og dernæst tror jeg, at Indstillingen i og for sig er ganske urigtig, da det ikke fornøjet kan lade sig gøre at behandle dette Finantsaar under Et, idet det slet ikke har nogen ensartet Beskaffenhed, da Feilene kun knytte sig til en Del af Finantsaaret, medens den anden Del af Finantsaaret er fuldstændig lovlig dækket. Jeg skal altsaa henstille til det høie Thing at stemme for det Underændringsforslag, jeg har stillet i Betænkningen; det er sikkert nok den eneste Maade, ærede Medlemmer her i Thinget kunne faae Leilighed til at vise, om de have nogen Opfattelse af, nogen Mening om den provisoriske Finantslov, eller de ikke have det.

Bajer: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) brugte det Billede, at Fredens Sol for Eiden skinnede endog over Krigens Instrumenter, og han syntes ligesom at beklage, at en Sag af denne Natur skulde komme her og forstyrre dette fredelige Solstik. Jeg beklager det ikke, thi jeg tror, at den Fred, der her er Tale om, ikke er af en sund Natur, ikke er af den Slags, som heror paa en virkelig aandelig og hjertelig Forstaaelse. Jeg tror, at denne Fjerd snarere er Følgen af, hvad jeg i mit Mindretals-Votum har betegnet som den nuværende Træthedstilstand og opløste Partiforholds-Tilstand. Jeg tror, at det er derfra, den stammer, og selve Udvalgets Betænkning samt flere andre Udvalgsbetænkninger i denne Samling bære Mærke af, at saaledes er Tilstanden; der er i Virkeligheden kun 2 Medlemmer i Udvalget, der ere fuldstændig enige. Jeg har — om end indenfor Flertallets Ramme — dog maattet udtale mig særlig, og den Breidelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) kom med, at der slet ikke var tale om den foreløbige Finantslov af 12te April, rammer kun tilbøielig mig, idet jeg har forbeholdt mig paa et senere Trin at stille et Forslag, hvor denne udtrykkelig bliver nævnt. Jeg beklager isørigt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) har været noget tilbageholden med at sige sit sidste Ord. Uden at komme nærmere ind paa, hvad der er foregaaet i Udvalget, turde jeg maasse dog bemærke saa meget, at den Del af Betænk-

ningen, som stammer fra det nævnte ærede Medlem, er fremkommen paa et saa sent Trin, at i alt Fald jeg for mit Vedkommende maa beklage det. Jeg maa virkelig indrømme det ærede Medlem, at han har Ret i Noget. Jeg har desuden idag glædet mig over i ham at faae en Meningsfælde med Hensyn til min Betragtning af, hvad der foregik her i Folkethinget den 7de November 1877, og jeg forundrer mig kun over, at det ærede Medlem efter den Maade, hvorpaa han har omtalt denne Sag idag, ikke dengang stillede sig ligesom jeg. Jeg synes heller ikke, at der er nogen Grund til da udtrykkelig at betegne som ugyldigt, hvad man iforveien ansaa for gyldigt, og jeg skal i Korthed nærmere forklare, hvorledes mit Grundsyn i det Hele taget er paa denne Sag, fordi den staar i en meget nær Forbindelse med, hvad vi her omtale. Ifølge Grundlovens § 2 er den lovgivende Magt hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Det er disse Ord „i Forening“, jeg lægger Tryk paa. I Almindelighed bliver Noget til Lov paa denne Maade, at det bliver vedtaget af Rigsdagen og derefter stadfæstet af Kongen, men undtagelsesvis kan Noget blive til foreløbig Lov, og det gælder da foreløbig alene kun med Kongens Stadfæstelse, men det er under den Forudsætning, at det senere billiges af Rigsdagen og finder en saadan Stadfæstelse fra Rigsdagens Side. Bliver det ikke stadfæstet, er det efter min Mening ikke længere Lov. Derfor tror jeg ikke, at det var rigtigt, at Folkethinget dengang forkastede Noget, og dermed ligesom vilde gjøre Noget ugyldigt, der iforveien var ugyldigt. Den nødvendige Konsekvens deraf var, at man derfor den næste Dag maatte gjøre Noget, som man hellere skulde have ladet være. Det var derfor, at jeg den 7de November indtog det Standpunkt ikke at deltage i Alt, hvad der foregik. — Jeg har forbeholdt mig paa et senere Trin at opstille et Forslag, hvorved det skulde misbilliges, „at Regjeringen, for hvis Første Ministrene efter Grundlovens § 12 ere ansvarlige, ved at slutte Rigsdagsamlingen 1877--78, inden der var opnaaet Enighed om grundlovshjemlet Meddelelse af en ny Bevilling, ved derefter den 12te April 1877 at udstede den foreløbige Bevillingslov, som Rigsdagen ikke senere har stadfæstet, og ved saaledes at hindre Vedtagelsen af en Finantslov for 1877—78, i Kraft af hvilken paa grundlovlig Maade Statter kunde opkræves og Udgifter afholdes (jfr. Grundloven § 49), derved tillige har hindret Afslæggelsen af et Statsregnskab, ved hvis Gjennemgaaelse Statsrevisorerne kunde blive istand til at paase, hvad der i Genhold til Grundlovens § 50 paaligger dem“. Begrundelsen derfor har jeg givet udførlig i Betænkningen, og jeg vil indskrænke mig til at henvise dertil, ligesom jeg i det Hele følger den Etik, at man, naar man har